

Imaórák

65.

A bűn misztériuma...

2026. április

... Hova mennék? az Ige titka nálad,
Az életé, az én életemé, -
S egyszerre csak elfut a föld alólam,
Hurok rántása lépő lábamon:
S fekszem a földön, élettelen ólom.
- Akartam? Nem akartam? Nem tudom...

Sík Sándor: Keresztút, III. stáció

Ajánlás:

Az eredeti bűn az első emberpár „hagyatéka”, ami minden emberre átszáll. Rosszra hajló természetünknek ez az alapja, személyes bűneink is ebből fakadnak. Ráadásul Isten az embernek szabad akaratot adott, tehát választhat a jó és rossz között. A lelkünkért a sátán és az Isten „harcol”, de a döntés a mi kezünkben van. Az elméletet tehát tudjuk, mégis gyakran elbukunk...

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

A mai korszellem a bűn fogalmát relativizálja, teljesen az önös érdekének megfelelően értelmezi. Mivel számára abszolút értékek nincsenek, az igazság is csak az egyén szempontjából értelmezhető, így teljes a zűrzavar. Az emberek – a sátáni hatalmak kénye-kedve szerint irányította mainstream média agy mosásának megfelelően – hamis, éppen felkapott izmusokat követve tévelyegnek, tántorognak az aktuális véleményvezéreket majmolva. De hát a háttérhatalmaknak éppen ez a célja: az embereket birkacsorda módjára a saját önös érdekeiknek megfelelően terelgetni. Csak nehogy gondolkodni kezdjenek! Csak nehogy rájöjjenek, hogy csak eszközök egy sátáni berendezkedés érdekében. Csak statiszták, ahogy manapság mondják: „hasznos idióták”.

Ez a bajuk a keresztényekkel, akik egy nem relativizálható örök igazság és örök erkölcsi/hitbeli értékek alapján működnek: gondolkodnak és cselekszenek.

„Legyetek okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!” Ugyanakkor határozottak, elkötelezettek is a megismert igazság, keresztény értékrendünk mellett. Nem kevés feladat, embert kíván!

De mesterünk erre hívott meg bennünket! Ezért is érdemes életvitelünket, cselekedeteinket, szavainkat megvizsgálni időnként, különösen is nagybőjtben. Ne dőljünk be a korszellem hamis szirén hangjának!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2026.03.20. - 23:20

2026. április

Márciusi imaóránkra ismét a Mindszenty iskola kis kápolnájában gyűltünk össze. A helyszín és a technika összehangolása után László atya bevezetőjével indult most is közös gondolkodásunk, miután kihelyezte az Oltáriszentséget. Mesterünket és az oltárt körbeülve kezdődött az est.

Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy. Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.

Mai imaóránk címe: a bűn misztériuma. Valóban, a bűn misztérium, amit mi emberek igazából sohasem értünk meg. Hiszen hogyan lehet az, hogy a jóságos Istent, aki végtelenül szeret bennünket, aki mindenét feláldozta értünk, mi mégis sokszor elhagyjuk. Sokszor hátat fordítunk Neki. Sokszor a múltó bűnnek az igézetében élünk, miközben élhetnénk Isten végtelen nagy irgalmában, szeretetében, az Ő örömeiben és boldogságában. Nagybőjt mindig arra hív meg bennünket, hogy egy kicsit elgondoljunk a bűn kérdésén a saját életünkben. Arra hív meg bennünket, hogy értékeljük át az életünket és igyekezzünk a bűn helyett mindig az Istent választani. A mai imaóránkon erről elmélkedjünk!

Nagyböjti liturgikus időszakban vagyunk, ezt úgy is nevezik, hogy bűnbánati idő. Mi már hosszú évek óta Krisztushoz tartozónak valljuk magunkat, a bűnről is vannak fogalmaink – ami ellen folyamatosan harcolunk, de időnként pontosítani kell ismereteinket, mert hajlandók vagyunk fontos dolgokon átsiklani. Néha – saját magunk számára is – újra kell fogalmazni, pontosítani, úgy is mondhatnánk: tudatosítani bizonyos dolgokat. A bűn fogalmának újrafogalmazása – korunk mindent relativizáló hozzáállása miatt is – fontos dolog, különösen is istenkapcsolatunk vonatkozásában.

Mai imaóránk mottója: a bűn misztériuma, ahogy Sík Sándor egyik verssora mondja: *a bűnnek Isten-türte titka*. Nézzük külön-külön is e két fogalmat:

A **bűnről** sokféle megfogalmazással találkozhatunk, minket most a hitünk szerinti megközelítés érdekel. Vallásos felfogás szerint az Isten iránti engedetlenség állapota, valamely valláserkölcs törvény megsértése. A bűn föllázad Isten irántunk való szeretete ellen és elfordítja tőle a szívünket.

Minden bűn – mint az első – engedetlenség, lázadás Isten ellen azzal a szándékkal, hogy az ember olyan legyen, mint az Isten (Ter 3,5), ismervén és meghatározván a jót és a rosszat. A bűn tehát „önszeretet egészen Isten megvetéséig”.

A **misztérium** pedig: titok/rejtelem: Megmagyarázhatatlan körülmény, amely túlmegy az emberi értelmén. Vallási értelemben pedig: a keresztyén hitben a hívők számára kinyilatkoztatott, de ésszel fel nem fogható igazság.

Hogy e két fogalom hogyan is kapcsolódik össze, Szent Pál vallomása segít megérteni, amit a római levélben olvashatunk:

„Magam sem értem mit teszek, mert nem azt teszem, amit szeretnék, (a jót), hanem, amit gyűlölök, (a rosszat). Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, elismerem a törvényről, hogy jó, s így már nem én cselekszem, hanem a bennem lakó bűn. Tudom ugyanis, hogy a jó nem lakik bennem, vagyis testemben, mert akarni ugyan kész volnék, de arra, hogy a jót meg is tegyem, nem vagyok képes. Hisz nem azt teszem, amit szeretnék, a jót, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok.”

Úgy gondolom, mindannyian így vagyunk ezzel: ismerjük a jót – hiszen a lelkiismeretünk is figyelmeztet, – gyakran mégis a rosszat tesszük, vagy éppen elsumákoljuk a jót tenni.

Mai imaórákon a kiválasztott szemelvények is erről tanúskodnak, szembesítenek e kettősségünkkel, bűneinkkel. Mindezt beismerve kérjük az Urat közös imánkkal:

Atyám, vétkeztem ellened – mondom én is a tékozló fiúval –, már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz. Képmásodra teremtettél, nagy feladatokra hívtál, és én megbántással válaszoltam cselekedeteimben, beszédemben, gondolataimban. Én vétkem, én igen nagy vétkem! De rád tekintek, Uram, a te Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében, aki értem is vérét ontotta a kereszten: bocsásd meg bűneimet, vétkeimet, gyöngeségeimet! Te vagy az örök szeretet, fogadj ismét gyermekeddé, és tarts meg kegyelmedben! Tiéd akarok lenni, tiéd akarok maradni mindörökre. Ámen.

Nagybőjti Istenhez fordulásunkhoz bőséges támogatást kaphatunk lelkipásztorainktól – az interneten is, most onnan idézzünk indulásképpen:

A szeretet legnagyobb jele a keresztt – Nagyböjti gondolatok

Nagy titok a bűnnek és Isten végtelen szeretetének összeegyeztetése. Isteni szentsége miatt nem lehet oka a bűnnek, csak megengedi az ember számára a bűnt. A bűn lehetősége abban a szabadságban van, amivel Isten személyes teremtményét megajándékozta. Mintha a kereszténységben a szabadság és a szeretet összeütköznenek egymással. A szabadság a személyes választás, az önrendelkezés, a szeretet pedig az önmagunkról való lemondás, odaadás. „Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki életét elveszíti életét, megtalálja azt.” (Mt 10,39) A teljes lemondás a teljes szabadság jele és kifejezése. A bűn misztériuma voltaképpen az isteni szeretet misztériumába torkollik, és ott nyer az igazságosságnak és az irgalomnak egyaránt megfelelő megoldást.

„Éppen ott torkollik ürességbe az emberek élete, ahol a szenvedés elkerülése érdekében igyekeznek magukat megkímélni mindattól, ami szenvedést okozhat, ahol ki akarnak bűjni az igazság, a szeretet és a jóság szolgálatával együtt járó minden fáradtság és fájdalom elviselése alól. Nem a szenvedés kiiktatása, nem a szenvedés előli menekülés üdvözíti az embert, hanem a képesség, hogy a szenvedést elfogadja, benne érlelődjön és értelmet találjon benne a Krisztussal való egyesülés révén, aki végtelen szeretettel szenvedett.” (XVI. Benedek; Joseph Ratzinger)

Az Egyház a kezdetektől fogva tanította, hogy az Isten Fia teljes mértékben hasonló lett hozzánk emberekhez, de az eredeti bűnt nem vette magára, és soha személyes bűnt nem követett el. Ugyanakkor emberi természete magán viseli az eredeti bűn következményeit, mint a szenvedést és a halált. Ahogy Kempis Tamás írja a „Krisztus követése”-ben: „Hiszen ha lett volna valami jobb és hasznosabb az emberek üdvére a szenvedésnél, kétség kívül azt mutatta volna meg Krisztus, szóval és példával.” A megváltás – kereszthalál jellegével – feloldotta a halál sötétségét, ismeretlen voltát és kilátástalan borzalmát. Krisztus óta van értelme a halálnak is. A halál az Atya házának az előszobája, vagy, ahogy Romano Guardini írta: „A halál az Egésznek csak felőlünk látszó oldala: A másik oldalt úgy hívják, feltámadás.”

Isten végtelen szeretetének bizonyítéka a szabad akaratunk. Éppen emiatt vagyunk képesek még Vele is szembefordulni, Ő még ezt is megengedi. Azt szeretné, hogy ezt a szabad akaratot üdvösségünk érdekében használjuk: viszozzuk a szeretetét, és ne ellene forduljunk.

A bűnnek sokféle formája lehetséges – sokszor olyanok is, amire nem is gondolunk. Sík Sándor keresztútjának első stációjában sok dolgot felsorol, ami ránk is igaz lehet:

...A szomszédomnak nem volt kenyere,
S nekem jóval a tányérom tele.
Rám nézett, és a szívem megesett,
Nem adtam mégsem, csak egy keveset.
S ha bőven is, csak a selejteséből,
Ha javából is: csak a fölöséből.
Ha meg egyszer a magamét feleztem,
Már úgy hittem, hogy érdemet szereztem,
S az igazságos mennyei Király
Kezeiből a jutalom kijár.
S bár tudtam: tettem csak annyira méltó,
Mint a gyermeké, aki cukorért jó,
A mézes szájíz mégis megmaradt
És meg-megveregettem vállamat.
Holott a szomszéd... s mind az éhesek...
Uram, vállalom az ítéletet.

Mindenkiét, Uram, mindenkiét!
Az egyik ember bűne a beszéd,
A másiké a csend, a cimborás.
Kárhozatra vet a káromkodás,
De sok meg azzal lesz pokolra méltó,
Hogy meg nem zökken ajakán a szép szó.
A békesség is bűnné válhatik,
Ha Isten dörgeti villámait,
És elgáncsolhat avval is az ördög,
Hogy olykor bele nem vágta az öklöd
Egy-egy arcba, melyen a gyűlölet
Az Isten-kép megcsúfolója lett.
Vétkezhet azzal is a tunya szellem,
Hogy vétlen marad a vétkező ellen.
Hát hol az ember, hogy bűnös ne lenne?
S hol esett bűn, hogy én nem voltam benne?
Ha minden ember a felebarátod,
Feles akkor az áldás meg az átok,

Közös az érdem, a bűn is közös:
Mindenkiért mindenki felelős.

Mi kergettük a tagadásba Pétert,
És a vigyorgó szolganép előtt
Mi tagadtuk meg háromízben Őt.
Arcába köpni mi voltunk serények,
Mi sürgölődünk - nagyzsoldú legények -
Ólmozott szíjjal vérét ontani.
Mink a lator is, a baloldali,
Ki a kereszten is káromkodott,
És mi vagyunk Júdás, az áruló
Júdás, kinek meg nem születni jobb.

Születtünk: emberek vagyunk.
Emberk vagyunk: bűnösök vagyunk.

Ahogy a hit nem magánügy, ugyanígy a bűn sem az, hiszen bűneinkkel legtöbbször éppen testvéreinket sebezük meg. Amikor erre rádöbbenünk, igazi bűnbánatot érzünk:

Sík Sándor: A bűneimmel egyedül

A bűneimmel egyedül vagyok.
A szó lebotlik ajakamról,
Mint elesett, fölvérzett kisgyereknek:
Kiáltana, de csak szepegni tud,
És poros arcán két sáros barázdán
Nagy tehetetlen könnyek cseperegnek.

Ó, hogy ismertem jót és rosszat egykor!
Néven neveztem a bűnt és erényt,
Mint Ádám a paradicsomban
A rámosolygó teremtményeket.
De most: egy néma rengeteget látok
Egy ismeretlen, névtelen világot
Az önmagát sem értő szó megett.

Oly kétségbeesetten egyszerű
A szó, a név, a számozott szabály!
A tett is olyan: megtapinthatod.
A *mások* tette olyan egyszerű!
De az én tettem? Ki értheti azt,
Mikor magam sem értem,
Amikor már az anyaméhben
Hét fátyollal fogantatott.

Ki mondja meg, mi vagyok benne én?
Mi az apám, és mi a nagyapám,
Mi ház, föld, víz, nap, amely érlelé?
Meddig Plutarchos, meddig Mózes,
Meddig Jókai, meddig Szent Ferenc,
Meddig a kenyér és meddig a perc,
És mekkora része az Istené?

Én azt sem tudom, tettem-é? nem-é?
Én cselekedtem, vagy csak úgy esett?
Vagy az egész csak képzelet?
Ó, vak sebészlet gyóntatónak lenni,
De gyónni, – patakot tenyérbe merni,
Kottába venni a forgószelet!

Jaj, így vagyok a bűneimmel!
Megvert, fölvérzett, maszatos gyerek,
Még sírni is csak szepegve merek.
De Egyvalaki hozzám térdel,
Ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
Atyám!

Énekeljünk:

*Kegyelmed, Úr Jézus, oly végtelen,
Nem hagytál elveszni bűn mélyében.
Keresztfádnak titkait mondtad el,
És meg is értette szívem,
Hogy drága véred folyt a bűneimért.*

*Szentségben élni Veled, Uram,
Szolgálni Téged, nincs boldogabb.
Küldd le ránk áldott Lelkedet!
Töltsd be, Úr Jézus, a szíveket,
Hogy együtt áldjuk drága szent Neved!*

Zaklatott világban élünk, személyes bűneink okozója gyakran a minket körülvevő világ. Persze, ez nem mentség, legfeljebb mentséget kereső magyarázat. II. János Pál pápa egy régebbi tanításából idézzünk:

Apostoli buzdítás a kiengesztelődésről és bűnbánatról

a mai Egyház küldetésében a püspökökhöz, papokhoz és a hívekhez

EGY SZÉTHULLOTT VILÁG

Szakadás mutatkozik személyek és csoportok között, legmagasabb szinten népek és nemzetek között, szembenálló országok blokkjai között; valamennyi lélegzetelállítóan tör a hatalomra. Nem nehéz e megosztottság gyökereinél olyan összeütközéseket találni, melyek vitában és viszályban elmérgeződnek, ahelyett hogy tárgyalások útján találnának rá megoldást.

Aki a megosztottság okait keresi, gondosan elemzi, nagyon különböző indítékokat talál: egyes csoportok, szociális osztályok és országok között egyre növekvő egyenlőtlenségektől egészen az engesztelhetetlen ideológiai szembenállásig; gazdasági érdekektől egészen a politikai feszültségig, törzsi ellentétektől a faji és vallási megkülönböztetésig. Szembeötlő realitások adják a megosztottság nyomorúságos arcukat: ezekből erednek és súlyosnak, szinte elháríthatatlannak tűnnek. Korunk sok társadalmi keservéből a következőket említjük:

- az alapvető emberi jogok eltiprása;
- az egyesek és közösségek szabadsága ellen irányuló törekvés, az állandó zaklatás,
- a megkülönböztetés sokféle formája: faji, kulturális, vallási, stb.
- erőszak és terrorizmus;

- a kínzás alkalmazása; az elnyomás igazságtalan és törvénytelen formái;
- a világ javainak és a civilizáció áldásainak igazságtalan elosztása,
- stb.

Így nem csodálkozhatunk az Egyházon, mely sohasem olvad össze a világgal, hogy azonosuljon vele, és sohasem lesz a világból való, mégis *ebbe a világba* illeszkedik, szól a világhoz, sőt *párbeszédet folytat vele*. Benne is fellelhetők a megosztottság jelei és hatásai, melyek az emberi közösséget megsebeztek. Az Egyház - azontúl, hogy évszázadok óta megalázó szakadás bontja meg a keresztény közösséget - napjainkban saját kebelén belül, saját tagjai között meghasonlástól szenved a különböző vélekedések és törekvések miatt, melyek a tanítás és lelkipásztorkodás területén jelentkeznek. Ezek a meghasonlások olykor gyógyíthatatlannak tűnnek.

Bár ezek a gyötrelmek első pillantásra megrázóak, mégis ha magasabb szempontból nézzük őket, felfedezhetjük ezek gyökerét: *ez az a sérülés*, mely az emberi lélek legbensejét érte. A hit világánál ezt bűnnek nevezzük, mely az *eredendő bűnnel* kezdődik. Ezt mindenki örökségként kapta az őszülöktől származásánál fogva, és ez folytatódik azzal a bűnnel, amelyet mindannyian elkövetünk saját szabadságunkkal visszaélve.

Rosszra hajló természetünkkel mindig küzdenünk kell. A kegyelem nélkül nem is vehetjük fel eredményesen a harcot. Látjuk ezt a többi testvéreinken is:

Sík Sándor: Gonosz emberek

Nem, nem, nincsenek gonosz emberek!
 Disznó a sárban azért hempereg,
 Mert jónak érzi.
 Ember azért jár szennyes utakat,
 Mert az ösztönnek húsába szakadt
 Tövise vérzi.

Mindig a jó, a szép után lohol
 Akkor is, mikor sírva fuldokol
 Hináros árban,
 Facsarja szívét a fehér Örök,
 Akkor is, mikor rekedten röhög
 Vad bacchanálban.

Bús szívének igazság kellene,
De el nem bírja bedagadt szeme,
Földes vakondnak.
Erényre sólymász és a bűnbe lép:
Gáncs és tör neki a rút és a szép,
Szegény bolondnak.

A lompos földön nem leli helyét,
Az ismeretlen neki az elég,
Csak menne, törne,
Míg falba zúzza lüktető fejét,
És marcangolja önnön kebelét
Vak vágya körme.

A tűzbe nyújtja gémbert ujjait,
És bosszús jajja nem fogyatkozik,
Hogy ímhol: éget!
Lustán kifújja Krisztus mécsesét,
Aztán siratja, mint távol mesét,
A fényességet.

Minden léptén csak bajt és jajt csinál,
Aztán duzzogva a sarokba áll,
Vagy dúl jajongva.
Nem, nem, nincsenek gonosz emberek:
Az ember, mint a kényes kisgyerek,
Csak oktalanka!

*A tűzbe nyújtja gémbert ujjait,
És bosszús jajja nem fogyatkozik,
Hogy ímhol: éget!
Lustán kifújja Krisztus mécsesét,
Aztán siratja, mint távol mesét,
A fényességet.*

Mennyire igaz ez a mai istentagadó emberre, időnként ránk is, mikor Istent vádoljuk, ahelyett, hogy őszintén önmagunkba néznénk. Ezt megvallva imádkozzunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Súlyos lelki teherként nehezedik ránk a tudat, hogy bűneinkért vállalnunk kell a következményeket, s azokért akár büntetésre is számíthatunk. Bűntudatra ébredve jogosan tartunk az isteni ítélettől. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy mennyei Atyánk irgalmas, kész a megbocsátásra. Urunk, a te tekintetedből nem elítélés, hanem megbocsátás sugárzik. Bizalommal sietek feléd, mert nálad rátalálok az irgalmas szeretetre. Hiszem, hogy irgalmad nagyobb bűneimnél. Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! Ámen.

Különösen is fontos, hogy a gyermekeink is megismerjék, megértsék a bűn fogalmát. A szülőknek, pedagógusoknak ebben kikerülhetetlen felelőssége van. És ez nemcsak a hitéletre vonatkozik, hanem az élet minden területére. Ezért is adtam a következő verset egy tanító néninek!

Benedek Elek: Az első lopás

Az első lopást, hogyha sikerül,
Követi másik, harmadik,
S napfényre hogyha gyorsan nem kerül,
Az Isten tudja hányadik.

Mondod: nem lopás, diákcsíny csupán.
Elhiszem neked, kedvesem.
De csínyre csíny, ha jön egymásután,
Lopássá fajul rendesen.

Apró csínyekből lesznek a nagyok,
Jobb lesz hát meg se kezdened.
Hidd el, a Nap reád szebben ragyog,
Kezed ha be nem szennyezed!

A szabadság fogalma manapság „szent tehén” lett, amit nagyon sokan félreértenek, félreértelmeznek mérhetetlen önzésükben, ezzel nagy károkat okoznak önmaguknak, másoknak, főleg a fiatalabb generációknak.

Siklós József: Valósággal szabadok!

(Jn 8,36)

Ha bilincsként nem kényszerül
elmédre bűnös gondolat,
szennyes, fertőzött képzelet,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha rontó - vesztő szenvedély
forgószeleként el nem ragad,
mert van erősebb Őriződ,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha nem kötözik nyelvedet
csúf, bántó, illetlen szavak,
s hazudni sem vagy kénytelen,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha éjsötét tömlőbe már
gyűlölet, gyilkos indulat
be nem falazza szívedet,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha öklöd nem súlyt gonoszul,
nem rántja görcsbe markodat
zsugori önzés,- adni tudsz
- akkor vagy igazán szabad!

Halálfélelem rabjaként
figyelsz sötétlő árnyakat...
Húsvéti fény ha rád ragyog,
- akkor vagy igazán szabad!

Ha kísértés lejtőire
ingatag lábad nem szalad,
s jár béke, hűség útjain,
- akkor vagy igazán szabad!

Jaj, rabbá tesznek bűneink
mindnyájunkat a Nap alatt...
Kit Isten Fia szabadít:
- az lesz valósággal szabad!

Mi Isten gyermekeinek a szabadságában élhetünk, ha az Ő törvényei szerint rendezzük be életünket. Mert ez az igazi szabadság, és nem leszünk önzésünk rabjai. Énekeljük Loyolai Szent Ignác imáját:

***Fogadd el, Uram, szabadságomat, fogadd egészen.
Vedd értelmemet, akaratomat s emlékezésem.***

***Mindazt, amim van és ami vagyok, Te adtad, ingyen.
Visszaadok, Uram, visszaadok egyszerre, mindent.***

***Legyen fölöttük korlátlan úr rendelkezésed.
Csak egyet hagyj meg ajándékosul: szeretnem téged.***

***Csak a szeretet maradjon enyém a kegyelemmel,
S minden, de minden gazdagság enyém, más semmi nem kell.***

A bűnök ellen, személyes bűneink ellen folyamatosan küzdenünk kell. De ebben a küzdelemben nem vagyunk egyedül. Az Úr mindig segítségünkre siet, ha kérjük, ha látja igyekezetünket. Nagyjaink, szentjeink példát adnak nekünk:

Széchenyi István gróf imája

Mindenható Isten! Hallgasd meg minden órai imámat! Töltsd el szívemet angyali tiszta szeretettel embertársaim, hazám és honfitársaim iránt! Világosíts fel engem egy kerub lángszellemével, erős eszével! Engedj a jövőbe pillantanom s megkülönböztetnem a jónak magvát a gonoszak magvától! Add tudtomra, mit tegyek, és miként kezdjem, hogy neked egykor arról a tőkéről, melyet reám bízál, beszámolhassak! Gondolkodni akarok és dolgozni éjjel és nappal egész életemen át. Segítsd sikerre bennem azt, ami jó; tipord el csírájában azt, aminek rossz gyümölcs lehetne! Nyújtsd segélyedet, hogy minden heves indulatot elnyomhassak magamban! Engedd, hogy igazi lelki alázattal tekintsek mindent a világon, s úgy fogjak hozzá bármihez! Egész imám pedig ne csak szóval legyen elmondva, hanem tetteimben nyilvánuljon s legyen szüntelen az éghez bocsátva. Ámen!

Hogy is mondjuk a közgyónásban: „sokszor és sokat vétkeztem, gondolattal, szóval, cselekedettel, és mulasztással.” Nagyfokú tudatosság kell, és elszántság, hogy a bűnöket elkerüljük: kiemelem az előbbi imából:
Engedj a jövőbe pillantanom s megkülönböztetnem a jónak magvát a gonoszak magvától! ... Segítsd sikerre bennem azt, ami jó; tipord el csírájában azt, aminek rossz gyümölcs lehetne!

Ezzel az elszánással, kéréssel köszönünk el mára az Oltáriszentségben velünk lévő Mesterünktől.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebened remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Isten végtelen irgalmában és szeretetében tehát megengedte, mi több eltűri a bűnt, bízva abban, hogy előbb-utóbb fölébredünk, és istenképűségünknek megfelelően majd visszatérünk hozzá. A kapott értelmünket, szabad akaratunkat jóra használjuk, és az egyetlen igazi vágyunk az lesz majd, hogy eljussunk hozzá. Ő görbe vonalakon is tud egyenesen írni, sokszor éppen bűneink zökkenetnek ki a kátyúinkból. A nagyszombati exultet – örömeinek egyik kijelentése:

„Lám, mennyire szükséges volt Ádám vétke, hogy Krisztus legyen váltásának díja! Ó, szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!”

Az örömujjongásban az Egyház paradox, meghökkentő kijelentéseket tesz: „szükséges” volt Ádám vétke, „szerencsés vétek”! Az örök Atya üdvösségtervében már előre látta a lázadó szabadságból származó rossz és bűn megváltását, Jézus Krisztus kereszthaláláig menő engedelmisségét és feltámadását, tudta a betegségre az orvosságot, a szenvedésre következő föltámadt élet örömét. Ahol eláradt a bűn, ott túláradt a kegyelem, ahogy Pál apostol hirdette.

A bűn tehát titok, misztérium, nem értjük magunkban sem, sokszor Istent is kérdezzük, vádoljuk, miért is engedi meg. Különösen is így nagybőjt idején érdemes ezen elmélkednünk, amihez talán néhány gondolatot kaptunk ma este.

Mai utolsó szövegünk 1914-ben íródott, háborús szorongattatások közepette. Különleges aktualitása van napjainkban is, sok megtévesztett testvérünk nem gondol bele a háború borzalmaiba, rettenetes következményeibe. A háború szítása, gerjesztése, pláne megvalósítása égbekiáltó bűn! Nagyon fontos a keresztények kiállása, összefogása ez ellen. Ne vállaljunk **bűnrészességet** semmilyen megtévesztő ígéretökkel, elvakult gyűlölködőkkel, ez hitbeli kötelességünk is! Keresztényüldöző, család- és életellenes mozgalmakkal, értékrendünk tagadóival nem lehetünk közösségben, mert földi és lelki jövőnkéről van szó! De folyamatosan imádkozhatunk megtérésükért, a gyűlöletükre ez lesz az igazi válaszuk.

Befejező versünk legyen kiállásunk a háborús hisztéria ellen!

Gyóni Géza: Csak egy éjszakára

Csak egy éjszakára küldjétek el őket;
A pártoskodókat, a vitézkedőket.

Csak egy éjszakára:

Akik fent hirdetik, hogy – mi nem felejtünk,
Mikor a halálgép muzsikál felettünk;
Mikor láthatatlan magja kél a ködnek,
S gyilkos ólom-fecskék szanaszét röpködnek,

Csak egy éjszakára küldjétek el őket;
Gerendatöréskor szálka-keresőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor siketítón bőgni kezd a gránát
S úgy nyög a véres föld, mintha gyomrát vágnák,
Robbanó golyónak mikor fénye támad
S véres vize kicsap a vén Visztulának.

Csak egy éjszakára küldjétek el őket.
Az uzsoragarast fogukhoz verőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor gránát-vulkán izzó közepén
Úgy forog a férfi, mint a falevél;
S mire földre omlik, ó iszonyú omlás, –
Szép piros vitézből csak fekete csontváz.

Csak egy éjszakára küldjétek el őket:
A hitetleneket s az üzérkedőket.

Csak egy éjszakára:

Mikor a pokolnak égő torka tárul,
S vér csurog a földön, vér csurog a fáról
Mikor a rongy sátor nyöszörög a szélben
S haló honvéd sóhajt: fiam... feleségem...

Csak egy éjszakára küldjétek el őket:
Hosszú csahos nyelvvel hazaszeretőket.

Csak egy éjszakára:

Vakító csillagnak mikor támad fénye,
Lássák meg arcuk a San-folyó tükrébe,
Amikor magyar vért gőzölve hömpölyget,
Hogy sírva sikoltsák: Istenem, ne többet.

Küldjétek el őket csak egy éjszakára,
Hogy emlékezzenek az anyjuk kínjára.

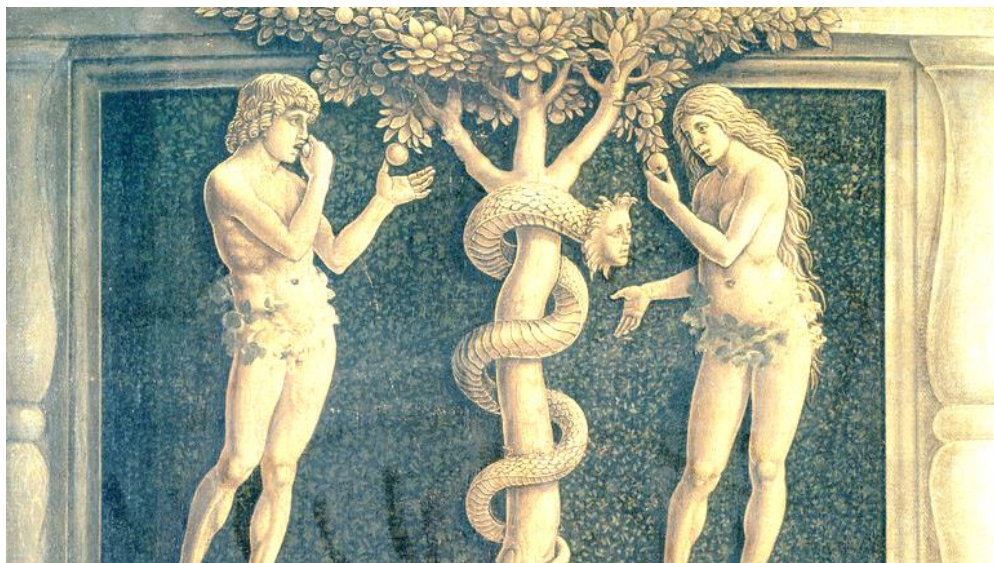
Csak egy éjszakára:

Hogy bújnának össze megrémülve, fázva;
Hogy fetrengne mind-mind, hogy meakulpázna;
Hogy tépné az ingét, hogy verné a mellét,
Hogy kiálná bőgve: Krisztusom, mi kell még!

Krisztusom, mi kell még! Véreim, mit adjak
Árjáért a vérnek, csak én megmaradjak!

Hogy esküdne mind-mind,
S hitetlen gögjében, akit sosem ismert,
Hogy hívná a Krisztust, hogy hívná az Istent:
Magyar vérem ellen soha-soha többet!
– Csak egy éjszakára küldjétek el őket.

Nyugodalmat jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Juhász Gyula: Imádság a gyűlölködőkért

Én Jézusom, te nem gyűlölted őket,
A gyűlölőket, és a köpködőket.

Szeretted ezt a szomorú világot
S az embert, ezt a nyomorú virágot.

Te tudtad, hogy mily nagy kereszt az élet
És hogy felettünk csak az Úr ítélhet.

Szelíd szíved volt, ó, pedig hatalmad
Nagyobb volt, mint mit földi birtok adhat.

A megbocsájtást gyakoroltad egyre,
Míg égbe szállni fölmentél a hegyre.

Ma is elégszer hallod a magasban
A gyűlölet hangját, mely égbe harsan.

A gyilkos ember hangját, aki részeg
S a szeretet szavát feszítené meg.

Én Jézusom, most is csak szánd meg őket,
A gyűlölőket, és a köpködőket.

Most is bocsáss meg nekik, mert lehet,
Hogy nem tudják tán, mit cselekszenek.

Uram, bocsásd meg, hogy konokul ellenálltam, elzárkóztam Szentlelked elől, süket maradtam szerető felszólításodra, hagytam megkérgesedni lelkemet. Sok drága időt tékozoltam el, számtalan lehetőséget elmulasztottam. Nem engedtem magamat általad megragadni, hogy ezáltal növekedjem.

Végül, leteszem eléd szabadságomat. Te tudod, hogy számomra ez a legnagyobb jó. Neked akarom most ajándékozni szabadságomat, mert felismertem, hogy csak a lemondásban, a tökéletes átadásban virágzik igazi szabadság bennem.

Uram segíts, hogy elfeledjem és megtagadjam önmagamat. Átadom az életemet. Legyen meg a Te akaratod! Töltsön be a Te Lelked!
Ámen.

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.epap.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda